

Vybrané rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky a Ústavného súdu Českej republiky súvisiace s právom na ochranu zdravia

Selected Decisions of the Constitutional Court of Slovak Republic and the Constitutional Court of Czech Republic Related to the Right to Health Protection

Júlia Ondrová

Kľúčové slová:

právo na ochranu zdravia, očkovanie, minimálny mzdový nárok, podzákonny právny predpis, súdny prieskum správnych rozhodnutí.

Key words:

right to health protection, immunizations, minimum wage claim, regulatory provision, judicial review of an administrative decisions.

Úvod

Obsah práva na ochranu zdravia má byť v zmysle Ústavy Slovenskej republiky, Ústavy Českej republiky a Listiny základných práv a slobôd determinovaný zákonom. Uvedené základné právne predpisy tak jasne stanovujú, ktoré orgány majú aký právny predpis s akou právnou silou vydať, aby dodržali príslušné ustanovenia ústav a Listiny základných práv a slobôd. Obsah tohto práva je však nesmierne obsiahly a často sa mení vzhľadom na technický a medicínsky pokrok a ekonomický, sociálny a kultúrny rozvoj spoločnosti. Postupom času tak vzniká množstvo nových vzťahov a zákonná úprava musí na tieto zmeny a pokrok v oblasti reagovať. Nie vo všetkých oblastiach sa zákonodarným orgánom Slovenskej republiky a Českej republiky podarí dosiahnuť súlad právnych predpisov s ústavami resp. ústavným poriadkom a orgány ochrany ústavnosti v Slovenskej republike a Českej republike musia svojou právomocou zasiahnuť a zrušiť napadnutý právny predpis alebo jeho časť alebo posúdiť ústavnosť postupov správnych a súdnych orgánov v konaní o ústavnej sťažnosti.

O povinnom očkovaní (PL. ÚS 10/2013)

V zmysle ustanovenia § 51 ods. 1 písm. d) zákona č. 355/2007 Z. z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov sú fyzické osoby povinné, okrem iného, podrobiť sa povinnému očkovaniu. V prípade maloletej fyzickej osoby zodpovedá za splnenie uvedenej povinnosti zástupca dieťaťa. Druhy očkovania ako aj skutočnosti, ktoré zakladajú vznik povinného očkovania a kontrola očkovania sú predmetom úpravy Vyhlášky Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky, ktorou sa ustanovujú podrobnosti o prevencii a kontrole prenosných ochorení v znení neskorších predpisov. Ústavný súd Slovenskej republiky sa v citovanom náleze zaoberal otázkou, či právna úprava očkovania zasahuje do podstaty práva na ochranu zdravia v zmysle čl. 40 Ústavy Slovenskej republiky. V zmysle čl. 40 Ústavy Slovenskej republiky má každý právo na ochranu zdravia. Na základe zdravotného poistenia majú občania právo na bezplatnú zdravotnú starostlivosť a na zdravotnícke pomôcky za podmienok, ktoré ustanoví zákon. Ústavný súd uviedol, že právna úprava povinného očkovania na zákonnej úrovni v spojení s podzákonným vykonávacím právnym predpisom ukladá povinnosť lekára vykonávajúceho povinné očkovanie zohľadňovať pred povinným očkovaním prípadné známe zdravotné kontraindikácie. Zároveň nie je možné ustáliť a považovať za preukázaný všeobecný negatívny vplyv očkovania na ľudí. Naopak, preukázaný je pozitívny vplyv povinného očkovania na predchádzanie vzniku a šírenia prenosných a smrteľných ochorení. Na základe uvedeného nemožno teda dospieť k záveru, že povinné očkovanie je v rozpore s čl. 40 Ústavy Slovenskej republiky. Právna úprava povinného očkovania jasne nezasahuje do jadra (podstaty) práva na ochranu zdravia v zmysle čl. 40 Ústavy Slovenskej republiky.

V predmetnom rozhodnutí sa Ústavný súd Slovenskej republiky zaoberal aj otázkou, či spadá povinnosť podrobiť sa povinnému očkovaniu pod rozsah ochrany čl. 15 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, v zmysle ktorého má každý právo na život. Ľudský život je hodný ochrany už pred narodením. V tejto súvislosti uviedol, že

povinné očkovanie je síce zásahom do integrity človeka, avšak účelom a dôsledkom povinnosti podrobiť sa povinnému očkovaniu nie je ukončenie života alebo priama hrozba jeho ukončenia, ale naopak, účelom je život chrániť a predchádzať vzniku a šíreniu prenosných a smrteľných ochorení. Pri dodržaní právom predpísaných zdravotníckych postupov a zohľadnení zdravotných kontraindikácií očkovanej osoby nie je následkom povinného očkovania ohrozenie života, ale naopak, jeho ochrana. Navyše, ako už ústavný súd konkretizoval, rovnako nie je možné ustáliť a mať za preukázaný všeobecný negatívny vplyv očkovania na ľudí. Naopak, ako ústavný súd prezentoval, je preukázaný pozitívny vplyv povinného očkovania na predchádzanie vzniku a šírenia prenosných a smrteľných ochorení. Z tohto pohľadu povinnosť podrobiť sa povinnému očkovaniu nespadá pod rozsah ochrany čl. 15 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a nemôže byť s citovaným článkom ústavy v nesúlade.

Ústavný súd Slovenskej republiky preskúmaval aj ústavnú akceptovateľnosť zásahu v podobe povinnosti podrobiť sa povinnému očkovaniu do práva na súkromie v zmysle čl. 16 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého je nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia zaručená. Obmedzená môže byť len v prípadoch ustanovených zákonom. Ústavný súd skonštatoval, že nedotknuteľnosť, v zmysle čl. 16 ods. 1 predstavuje ochranu osoby a jej súkromia pred nezákonným zásahom. V prípade súkromia ide o sféru spoločenských vzťahov, do ktorej má štát zasahovať len minimálne, nevyhnutným spôsobom, a keď tak robí, jeho zásah musí byť zákonný (legálny, v súlade s platným právnym poriadkom). Zásah do súkromia v podobe povinnosti podrobiť sa povinnému očkovaniu považuje ústavný súd za vhodný, pretože reálne umožňuje dosiahnuť legitímny cieľ spočívajúci v ochrane zdravia obyvateľov, resp. ochrane obyvateľstva pred vznikom a šírením prenosných smrteľných ochorení. Predmetný zásah do súkromia je nevyhnutný na dosiahnutie legitímneho cieľa, pretože k dnešnému dňu v súlade so stupňom poznania v danej oblasti a technickým a praktickým možnostiam vedného odboru medicíny neexistuje účinnejší spôsob predchádzania vzniku a šíreniu prenosných smrteľných ochorení ako očkovanie. Miera uspokojiteľnosti verejného záujmu na ochrane života a zdravia obyvateľstva predchádzaním vzniku a šíreniu prenosných smrteľných ochorení je pri povinnom očkovaní podstatná, pretože ide nielen o najefektívnejší postup, ako priamo predchádzať vzniku a šíreniu prenosných smrteľných ochorení, ale aj postup, ktorým preukázateľne možno úplne eradikovať prenosné smrteľné ochorenia. Z uvedeného vyplýva, že podstatná miera uspokojiteľnosti verejného záujmu na ochrane života a zdravia obyvateľstva predchádzaním vzniku a šíreniu prenosných smrteľných ochorení prevažuje stredný až podstatný záujem na ochrane práva na súkromie fyzických osôb, a preto je nutné dať prednosť verejnému záujmu na ochrane života a zdravia obyvateľstva predchádzaním vzniku a šíreniu prenosných smrteľných ochorení zabezpečovaným povinným očkovaním. Na základe uvedeného dospel ústavný súd k záveru, že napadnutá právna úprava je v súlade s čl. 16 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

O minimálnych mzdových nárokoch sestier a pôrodných asistentiek (PL. ÚS 13/2012)

Ústavný súd Slovenskej republiky v citovanom rozhodnutí prijal záver, podľa ktorého dopad navyšovania mzdových prostriedkov vo všeobecných nemocniciach spôsobí v krátkom čase ich platobnú neschopnosť (najmä čo sa týka Sociálnej poisťovne, zdravotných poisťovní a dodávateľov liekov a energií), čo bude mať za dôsledok priame ohrozenie prevádzky všeobecných nemocníc, čím sa zhorší dostupnosť zdravotnej starostlivosti, vznikne nedostatok lôžkových kapacít a nebudú napĺňané požiadavky vyplývajúce z definície minimálnej siete. Na základe týchto skutočností ani zdravotné poisťovne nebudú napĺňať zákonné požiadavky na tzv. zazmluvnenie minimálnej siete, čo môže ohroziť samotnú existenciu zdravotných poisťovní, keďže Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou im za porušenie tejto povinnosti môže uložiť sankcie. Konečným dôsledkom môže byť podľa Ústavného súdu ohrozenie zdravia pacientov, pretože pacienti nebudú mať k dispozícii dostatočné lôžkové kapacity na pokrytie všetkých potrieb v rámci Slovenska, čím dôjde k zamedzeniu dostupnosti základného práva podľa čl. 40 Ústavy Slovenskej republiky.

Ústavný súd posúdil najskôr tvrdenie navrhovateľa, že napadnutý zákon nie je v súlade s čl. 36 písm. a) v spojení s čl. 13 ods. 3 a 4 Ústavy Slovenskej republiky. Ústavný súd zdôraznil, že práva zakotveného v čl. 36 písm. a) sa v zmysle čl. 51 ods. 1 možno domáhať len v medziach zákonov, ktoré ho vykonávajú. Napadnutý zákon stanovoval mzdovú úroveň značne nad minimálnu mzdu, a teda nešlo bezo zvyšku o konkretizáciu čl. 36 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky. Ústavný súd taktiež vytkol navrhovateľovi, že nemôže byť ústavne problematické z hľadiska práv zamestnancov, že sú zlepšené ich vlastné práva. To je, akoby bolo zníženie daní zásahom do vlastníckeho práva daňovníkov. Základné práva sa vyvažujú vrátane určenia cieľa právnej úpravy voči iným základným právam alebo verejným záujmom. Nemôžu sa vyvažovať voči ich vlastným nositeľom. To je nekonzistentné. Namietaná úprava teda nespadá do rozsahu čl. 36 písm. a) v uvedenom zmysle, a teda nemôže dôjsť k nesúladu s ním.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky bola na posúdenie predložená aj otázka, či sa podstatným zvýšením mzdovej úrovne pre sestry a pôrodné asistentky porušuje princíp právneho štátu zakotveného v čl. 1 ods. 1

Ústavy Slovenskej republiky. Ekonomickú nerealizovateľnosť právnej úpravy ako porušenie princípu právneho štátu v čl. 1 ods. 1 ústavný súd ako príčinu odmietol. Skonštatoval, že právo určite nesmie požadovať nemožné. Podľa neho nie je ale nemožnosť ako nemožnosť. Určite je neprípustná nemožnosť fyzická a nemožnosť právna. Nemožnosť ekonomická, ktorou argumentuje navrhovateľ, je však relatívnejšia. Podstatou ekonómie je rozdelenie obmedzených zdrojov vo vzťahu k neobmedzeným potrebám. Ekonomickú nemožnosť však nemôžeme triviálne redukovať na aktuálny nedostatok finančných prostriedkov, na nutnosť vyrovnaného hospodárenia. Zamýšľanie sa nad nedostatkom verejných zdrojov, na reálnosti jeho politického a expertného riešenia z makroekonomického hľadiska je v zásade mimo kompetencie ústavného súdu.

Ústavný súd sa k otázke, či došlo prijatím novely zákona č. 62/2012 Z. z. o minimálnych mzdových nárokoch sestier a pôrodných asistentiek a ktorým sa dopĺňa zákon č. 553/2003 Z. z. o odmeňovaní niektorých zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov k diskriminácii jednej skupiny z celej množiny zdravotníckych pracovníkov, vyjadril, že priamou diskrimináciou je právna úprava určujúca, že s určitou skupinou osôb sa zaobchádza v porovnateľnej situácii menej výhodným spôsobom ako s inou skupinou osôb, ak sa tak deje na základe tzv. kvalifikovaného kritéria. Napadnutým zákonom skutočne došlo k vyčleneniu dvoch skupín osôb. Ak by malo ísť o diskrimináciu, muselo by byť s rôznymi skupinami osôb, ktoré sa nachádzajú v rovnakej alebo porovnateľnej situácii, zaobchádzané rozdielnym spôsobom, a to na základe kvalifikovaného kritéria (zakázaného dôvodu), pričom pre takéto rozdielne zaobchádzanie neexistuje objektívny alebo rozumný dôvod. Z hľadiska námietky diskriminácie voči nelekárskym zamestnancom je namietané ustanovenie ústavne súladné, a nie je ústavne vyrušujúce ani v širšom zmysle vnímaného princípu rovnosti vo vzťahu k lekárom.

O návrhu na zrušenie vyhlášky č. 267/2012 Sb., o stanovení Indikačného zoznamu pre kúpeľnú liečebnú rehabilitačnú starostlivosť o dospelých, deti a dorast v znení neskorších predpisov (Pl. ÚS 43/13)

Ústavný súd Českej republiky posudzoval otázku, či je ústavne akceptovateľné, aby ustanovenie rozsahu, v akom je bezplatná zdravotná starostlivosť na základe verejného zdravotného poistenia hradená z verejného zdravotného poistenia, bolo predmetom podzákonného právneho predpisu, ktorým bola vyhláška č. 267/2012 Sb., o stanovení Indikačného zoznamu pre kúpeľnú liečebne rehabilitačnú starostlivosť o dospelých, deti a dorast v znení neskorších predpisov. V tejto súvislosti uviedol, že z čl. 4 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd vyplýva, že medze základných práv a slobôd možno za podmienok ustanovených Listinou upraviť iba zákonom. Výhrada zákona podľa čl. 4 ods. 2 nevyklučuje, aby zákonom vykonané vymedzenie sociálneho práva, ktorého sa ho môže jednotlivec domáhať, bolo ďalej upravené podzákonným právnym predpisom podľa čl. 78 Ústavy Českej republiky alebo na základe zákonného splnomocnenia podľa čl. 79 ods. 3. Týmto spôsobom však nemôže dôjsť k zúženiu alebo rozšíreniu jeho zo zákonnej úpravy vyplývajúceho obsahu.

Vo vzťahu k ustanovenia § 2 ods. 2 napadnutej vyhlášky, podľa ktorej sa posledný liečebný pobyt vo vymedzenom období pred nadobudnutím účinnosti tejto vyhlášky považuje za základný liečebný pobyt, a teda všetky ďalšie liečebné pobyty zodpovedajúce rovnakej indikácii za pobyt opakovaný, navrhovateľ namieta nesúlad nielen s čl. 79 ods. 3 Ústavy Českej republiky, ale tiež so zásadami predvídateľnosti práva, legitímnej dôvery a právnej istoty. Je presvedčený, že napadnuté ustanovenie upravuje právne vzťahy vzniknuté pred jeho účinnosťou ústavne nekonformným spôsobom, lebo zasahuje do legitímnej dôvery pacientov, u ktorých dochádza k ďalšiemu, resp. opakovanému, liečebnému pobytu. Tí sa už nemôžu spoľahnúť na to, že im tento pobyt bude hradený z verejného zdravotného poistenia, a sú nútení si ho hradiť z vlastných zdrojov, čo sa nutne premieta do ich majetkovej sféry.

Ústavný súd uviedol, že ustanovenie podmienok, ktoré vymedzujú obsah práva na bezplatnú zdravotnú starostlivosť na základe verejného poistenia, vyhradzuje druhá veta čl. 31 Listiny základných práv a slobôd zákonu, v dôsledku čoho je vylúčené, aby zákonodarcu na tento účel splnomocnil orgán výkonnej moci na vydanie podzákonného právneho predpisu nižšej právnej sily než akým je zákon. Obmedzenie dĺžky liečebného pobytu a možnosti jeho predĺženia alebo opakovanie, ako aj obmedzenie časového obdobia, dokedy musí pacient na tento pobyt nastúpiť, resp. dokedy musí nastúpiť na prípadný opakovaný pobyt, ktorý ustanoví vyhláška č. 267/2012 Zb. o ustanovení Indikačného zoznamu pre kúpeľnú liečebnú rehabilitačnú starostlivosť o dospelých, deti a dorast v znení neskorších predpisov, nie je možné považovať za obyčajnú konkretizáciu podmienok obsiahnutých v § 13 ods. 1 a § 33 ods. 1 zákona č. 48/1997 Zb. o verejnom zdravotnom poistení a o zmene a doplnení niektorých súvisiacich zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „zákon o verejnom zdra-

votnom poistení“), ktoré musia byť splnené, ak má byť zdravotná starostlivosť poskytnutá bezplatne na základe verejného zdravotného poistenia, a ktoré majú povahu rýdzo odborných kritérií, na ktorých posúdenie je oprávnený ošetrojúci lekár, alebo tiež revízny lekár. Ich účelom je totiž dosiahnutie takej regulácie poskytovania tejto starostlivosti, ktorá umožní nájsť rovnováhu medzi požiadavkami jednak na účinnosť liečby, teda aby hrazený pobyt v kúpeľnom zariadení skutočne plnil svoju predpokladanú liečebnú funkciu a jednak na jej efektívnosť a ekonomickú únosnosť s ohľadom na iné dostupné možnosti liečby a celkový objem finančných prostriedkov v zdravotníctve.

Z uvedených dôvodov dospel Ústavný súd Českej republiky k záveru, že napadnutá vyhláška stanovuje nad rámec zákona medze, v akých sa možno domáhať základného práva na bezplatnú zdravotnú starostlivosť na základe verejného poistenia, v dôsledku čoho je v rozpore s výhradou zákona podľa čl. 31 Listiny základných práv a slobôd a súčasne so zmocnením podľa čl. 79 ods. 3 Ústavy Českej republiky. Vzhľadom na to, že napadnutá vyhláška bola vydaná v rozpore s čl. 79 ods. 3 Ústavy Českej republiky a čl. 31 Listiny základných práv a slobôd, vyhovel ústavný súd vyhovel predmetnému návrhu a rozhodol, že sa táto vyhláška ruší uplynutím dňa 31. decembra 2014.

O práve na súdne preskúmanie rozhodnutia o odvolaní proti neuznaniu za osobu zdravotne znevýhodnenú (Pl. ÚS 15/12)

V zmysle ustanovenia § 70 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní v znení neskorších predpisov zo súdneho prieskumu sú vylúčené úkony správneho orgánu, ktorých vydanie závisí výlučne na posúdení zdravotného stavu osôb alebo technického stavu vecí, pokiaľ samé o sebe neznamenaajú právnu prekážku výkonu povolania, zamestnania alebo podnikateľskej, prípadne inej hospodárskej činnosti, ak zvláštny zákon neustanoví inak. Ústavný súd Českej republiky sa v citovanom náleze zaoberal otázkou či je možné vylúčiť zo súdneho prieskumu úkony správneho orgánu, ktorých vydanie závisí od posúdenia zdravotného stavu osoby a či takéto vylúčenie súdneho prieskumu nie je v rozpore s čl. 29, čl. 36 ods. 2, čl. 31 Listiny základných práv a slobôd. Ústavný súd Českej republiky prijal záver, že úkony správneho orgánu, ktorých vydanie závisí výlučne od posúdenia zdravotného stavu osôb, sú zo súdneho preskúmania vylúčené, ibaže by samy o sebe znamenali právnu prekážku výkonu povolania, zamestnania alebo podnikateľskej, prípadne inej hospodárskej činnosti alebo ibaže by išlo o úkony dotýkajúce sa základných práv zaručených Listinou základných práv a slobôd.

Uvedená otázka bola úzko spätá s ustanovením § 67 odst. 2 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zamestnanosti, v zmysle ktorého osobami so zdravotným postihnutím sú fyzické osoby, ktoré sú orgánom sociálneho zabezpečenia uznané ako zdravotne znevýhodnené. Ústavný súd Českej republiky riešil otázku či je vylúčenie úkonov správnych orgánov, ktorými rozhodujú o uznaní, resp. neuznaní osoby za zdravotne znevýhodnenú zo súdneho prieskumu v rozpore s Ústavou Českej republiky? A prijal záver, že podľa článku 36 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (veta prvá in fine) môže byť súdne preskúmanie rozhodnutia orgánu verejnej správy vylúčené, z právomoci súdu však nemožno vylúčiť preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd podľa Listiny základných práv a slobôd (čl. 36 ods. 2 veta druhá). Pojem "základných práv a slobôd podľa Listiny" v zmysle ustanovenia jej čl. 36 ods. 2 dopadá aj na práva zakotvené v hlave štvrtej Listiny základných práv a slobôd. Preto Ústavný súd Českej republiky dospel k záveru, že nakoľko sa rozhodnutie o (ne) uznaní za osobu zdravotne znevýhodnenú podľa § 67 ods. 2 písm. c) zákona č. 435/2004 Zb. o zamestnanosti v znení neskorších predpisov dotýka niektorého zo základných práv podľa Listiny základných práv a slobôd, je vylúčenie jeho súdneho preskúmania nutné považovať za protiústavné.

Návrhu rozšíreného senátu Najvyššieho správneho súdu na zrušenie slovného spojenia "zdravotného stavu osôb alebo" však nebolo vyhovené z dôvodu, že Ústavný súd Českej republiky prijal záver, že rozhodnutie o uznaní za osobu zdravotne znevýhodnenú podľa § 67 ods. 2 písm. c) zákona č. 435/2004 Zb. o zamestnanosti v znení neskorších predpisov nie je vylúčené zo súdneho prieskumu, pretože ide o rozhodnutie, ktoré sa týka základných práv podľa Listiny základných práv a slobôd, a preto s ohľadom na zásadu prednosti ústavne konformnej interpretácii pred derogáciou napadnuté rozhodnutie nezrušil.

Záver

Oblasť ochrany zdravia predstavuje široký diapazón právnej úpravy, v ktorej sú riešené viaceré otázky súvisiace so základným právom na ochranu zdravia. Ústavné súdy oboch republík museli riešiť otázku, akej právnej sily právna norma môže upravovať rozsah zdravotnej starostlivosti, a oba ústavné súdy prijali záver, že takéto otázky môže riešiť výlučne zákon. Ústavný súd taktiež musel usmerniť všeobecné súdy v otázkach rozhodova-

nia o tom, že rozhodnutia správnych orgánov týkajúcich sa zdravia, ktoré môže ovplyvniť akékoľvek základné právo alebo slobodu, nemôže byť vylúčené zo súdneho prieskumu. Tejto oblasti sa nevyhlo ani rozhodovanie o sporných otázkach týkajúcich sa povinného očkovania alebo mzdových nárokov zdravotných pracovníkov. Ústavný súd Slovenskej republiky v súvislosti s povinným očkovaním maloletých uviedol, že povinným očkovaním dochádza k napĺňaniu práva na ochranu zdravia a spoločnosť dosiaľ nevynáša účinnejší spôsob ochrany zdravia a ochrany pred šírením prenosných a smrteľných ochorení, než akým je očkovanie. Taktiež ústavný súd musel prihliadnuť na skutočnosť, že v oblasti ochrany zdravia vykonávajú činnosť aj súkromné osoby, preto ukladanie povinností v otázke mzdových nárokov zamestnancov poskytovateľov zdravotnej starostlivosti musí zákonodarca zohľadniť aj ekonomické dôsledky na týchto súkromných poskytovateľov zdravotnej starostlivosti.

Zhrnutie

Príspevok s názvom Vybrané rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky a Ústavného súdu Českej republiky súvisiace s právom na ochranu zdravia analyzuje viacero imanentných rozhodnutí orgánov ochrany ústavnosti Slovenskej republiky a Českej republiky v oblastiach, ktoré súvisia s poskytovaním zdravotnej starostlivosti a ktoré určitým spôsobom rozvírili spoločenskú diskusiu a vyvolali názorovú nejednotnosť. Ústavné súdy oboch krajín reagovali nielen na obsah právnej úpravy a jej súlad najmä s právom na ochranu zdravia, ale aj na skutočnosť, či tieto právne predpisy boli vôbec vydané na to ústavou splnomocneným orgánom.

Summary

Article entitled Selected Decisions of the Constitutional Court of Slovak Republic and the Constitutional Court of Czech Republic related to the Right to Health Protection analysis several immanent decisions of Slovak Republic and Czech Republic protection bodies of constitutionality in the fields related to health care and that in some way stirred up public discussion and provoked inconsistency of opinions. Constitutional courts of these countries not only to respond to legislation content and its compliance with the right to health protection, but also on whether these laws were given by constitutions authorized body.

Použitá literatúra:

1. PL. ÚS 13/2012. Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 19. júna 2013.
2. PL. ÚS 10/2013. Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 10. decembra 2014.
3. Pl. ÚS 15/12. Nález Ústavného súdu Českej republiky zo dňa 15. januára 2013.
4. Pl. ÚS 43/13. Nález Ústavného súdu Českej republiky zo dňa 25. marca 2014.

JUDr. Júlia Ondrová, PhD.,

odborná asistentka Katedry ústavného práva na Právnickej fakulte
Univerzity Mateja Bela v Banskej Bystrici